

ЦЕЛОВЕЧЕРЕН ОРИГИНАЛЕН ДРАМСКИ ТЕКСТ

ЧЕВЛИ ОД ЧЕЛИК¹

од

Загорка Поп-Антоска

Ноември 2005
Скопје

---

¹ Текстот на македонски и текстот на англиски имаат имаат различен наслов.
Насловот на англиската верзија гласи : “Iron Shoes and Desires”

ЛИКОВИ:²

КИРИЛ, 31 год. – Кирил Кузмановски, сценарист;

Г-ДИН ДИПОН, 60 год. – Бенжамин Дипон, продуцент;

КАЛИНА, 26 год – девојка на Кирил;

ВУЈКОТО, 50 год. – вујко на Кирил;

СПОНЗОР – пријател на вујко му;

БОБАН, 33 год. – другар на Кирил;

ХАНА, 43 год. – Хана Келер, германка, не зборува добро македонски;

МИРКА, 55 год. – мајка на Калина;

ГАЗДА МИЛЕ - сопственик на мала фирма, пијаница;

ТАТКОТО, 60 год. – татко на Кирил;

ЖАНЕТ, 28 год. – ќерка на г-дин Дипон;

ФРАНСОА, 40 год. – Франсоа Руж, филмски режисер, французин;

---

² Овие ликови можат да бидат играни од пет актери, со следниот распоред:

Прв актер: ХАНА, МИРКА;

Втор актер: ВУЈКОТО, ГАЗДА МИЛЕ, ТАТКОТО И Г-ДИН БОП;

Трет актер: СПОНЗОРОТ, БОБАН И ФРАНСОА;

Четврти актер: КАЛИНА, ЖАНЕТ;

Петти актер: КИРИЛ;

I.

Франција.

Канцеларијата на г-дин Дипон.

Внатре се Г-дин Дипон и Франсоа.

Влегува Кирил.

Со преграјка се поздравува со г-дин Дипон.

КИРИЛ:

Како е Бен?

Г-ДИН ДИПОН:

Како е, младичу? Каде шеташе денес?

КИРИЛ:

По Сена...и во Лувр... Убава прошетка.

ФРАНСОА:

Здраво, Кирил, само што разговаравме малку за сценариото.

КИРИЛ:

И? Што има ново?

ФРАНСОА:

Седни, раскомоти се.

Кирил го вади палтошо. Седнува.

ФРАНСОА:

Просурфав малце за македонската кинематографија... и сфатив колку е всушност тешко да се направи филм таму, да се продаде сценарио, или пак да се најде пат до вистински продуцент, или до некоја сериозна филмска компанија како што е “Cinéma International ‘Quatre Garçons’ ”... а ти го најде. Секоја чест.

КИРИЛ:

Тоа беше филмска среќа.

Г-ДИН ДИПОН:

Да, филмска среќа.

ФРАНСОА:

Бен, веќе ми раскажа. Читав малку, а и малку знам од пред тоа, за Балканот... за Македонија, сосема малку... Мора тука да ми помогнеш, да го разберам вашиот проблем, вашето чувство... Треба да знам најмалку колку ти, за да направиме од ова добар филм. Стварно добар филм.

КИРИЛ:

Секако...

ФРАНСОА:

Ме интересира, како се чувствувате вие, Балканците, во Европа, еве во Франција... Инфериорно? Сигурно не ви е угодно... Како да не припаѓате?

КИРИЛ:

Не би рекол. Се осеќам нормално.

ФРАНСОА:

Нашите навики, нашиот правен систем, нашиот начин на живот за вас се како окови... како кафез... Вие ја сакате слободата, повеќе сакате да се однесувате како што ќе ви текне... да речеме?

КИРИЛ:

Апосолутно, не. Ние стремиме кон истото. Изолацијата, затворените граници за економија, за многу работи, направија кај нас да владее неред, корупција, криминал...

ФРАНСОА:

Кога ви истекува визата... мислам кога треба да ја напуштите Франција?

КИРИЛ:

Кон крајот на месецот...

ФРАНСОА:

Забано. Фииниуууу... и во твојата стварност... назад, а? Знаеш, покрај што е уметност, филмот е бизнис, и се повеќе е бизнис... нели!? Целиот овој проект за мене по малку е и интересен... А може да биде и вистински интересен... Мислам дека треба да се преработи сценариото, да се продлабочи приказната, да се внесат некои типични елементи за Балканот. Веќе неколку ваши филмови добро поминаа на таа карта.

КИРИЛ:

Мојата приказна е универзална. Затоа е добра. Не гледам причина да се локализира на тој начин.

ФРАНСОА:

Хм... го погледнав сценариото, ти реков, добро е. Но и не е добро, знаеш... објасни ми нешто... кај вас владее сиромаштија, безработица, луѓе умираат од глад... луѓе, жени деца се продаваат за пари, за мали пари... така?

КИРИЛ:

Па... да...

ФРАНСОА:

Тоа е прилично нецивилизирано, нели? Пехот на сиромашните народи... за жал... нели?

КИРИЛ:

Ама тоа се луѓе на многу ниско интелектуално и социјално ниво. Тие не се критериум.

ФРАНСОА:

Аха... Вашиот проблем е што сте во војна со секој од соседите, никој не ве сака, фактички, не ве подржува... Сите ви ги оспоруваат корените, вие како практично да не постоите... Нели?

КИРИЛ:

Комплицирани се тие односи, не е баш така, а и ќе се сменат работите, полека...

ФРАНСОА:

Касните, драг мој, твојот народ, твојата држава каска зад остатокот на светот... Затоа и си ти во оваа канцеларија, нели? Инаку не би бил...

КИРИЛ:

Западот нуди повеќе опции...

ФРАНСОА:

Разбирам, сакаш да избегаш од тоа да речам... дивјаштво...

КИРИЛ:

Каде води разговор?

Г-ДИН ДИПОН:

Да, каде води разговор?

ФРАНСОА:

Оп, оп, полека... Мали провокации - вистински начин на запознавање...
Немам ништо против тебе лично. Јас и би работел со тебе... Но, мора да
се направат корекции во сценариото... Мора да се искористи таквата
“тажна” ситуација во твојата земја, или на Балканот, како сакате... Тоа ќе
биде интересно. Стави акцент на тоа... на пример семејството од твоето
сценарио нека живее во 25 квадрата, седум-осум луѓе... десет... како
пакистанци... Нека немаат за храна... нека си го продадат детето или
бубрегот... нека се заколат за торта... тоа е некако интересно, егзотично
за публиката...

КИРИЛ:

Не е така кај нас...

Г-ДИН ДИПОН:

Тоа е љубовна приказна, Франсоа!!!

ФРАНСОА:

Види Кирил, нас многу не интересира и финансискиот успех со овој
проект. Ако не успее, тоа ќе биде крај за фирмава. Треба да мислиме и на
тоа нели, Бен?

Г-дин Дијон ѓремолчува.

Кирил ја сфаќа ѓоенијата.

ФРАНСОА:

Кај вас се пие, пука, се кршат шишиња од глава, нели?

КИРИЛ:

Не е баш така.

ФРАНСОА:

Што е тоа важно? Не е важно “баш“ како е... вие ја имате таа можност...
вие сте третиот свет, а таму не се живее како во Европа... А тоа добро се
продава! Патриотизмот и бизнисот не одат рака под рака, драг мој. Не
може луѓето да се носат европски, мора да има некои... некои...
домородни, локални, да речеме, детали... тоа е егзотично... Нагази на
крв... нека има крв, насилство... суров живот и животински секс...

знаеш... вметни го и она со албанците... како вие ги мразите од дно на душа... би ги запалиле... тоа е интересно... таков гнев е егзотика... тоа е забавно, драг мој... Имаме сеуште работа на твоето сценарио... Доколку се согласиш...

КИРИЛ:

Разбирам...

Нејријатен молк.

Г-ДИН ДИПОН:

Кирил, нему можеме да му веруваме. Тој знае да направи филм. Сепак е тоа филм.

Кирил сеуште молчи.

ФРАНСОА:

Не мора веднаш да одговориш. Ова е индустрија, Кирил. Не смееш да бидеш емотивен, ниту суетен, станува збор за пари. Многу едноставно. Ни треба добра продажба. И адекватна приказна.

Кирил молчи. Размислува.

ФРАНСОА:

Можам да ти помогнам околу сценариото. Ќе го развиеме, ќе биде бонбона.

Г-ДИН ДИПОН:

(На Кирил) Па не е толку страшно, ако Франсоа е ко-автор на сценариото, нели? Така полесно ќе поминеме пред финансиерите.

ФРАНСОА:

Тоа е точно.

Г-ДИН ДИПОН:

Неговото име е бренд. Тука е за да биде сè добро.

КИРИЛ:

Морам да размислам, за сето ова. Не можам да кажам сега ништо.

ФРАНСОА:

Секако, ние имаме уште еден состанок... Нели, Бен?

Г-ДИН ДИПОН:

Не гледам причина да ја пропуштиме шансава, обајцата го сакаме истото, младичу.

КИРИЛ:

Ќе размислам, и ќе ти јавам, Бен.

Се ѝреѓрнувааӣ.

Мрак.

II.

Македонија.

Сџан. Ефџино уреден.

Кирил, со два куфери околу себе сџои насџроџи Калина.

Меџу реџликиџе има долџи џаузи.

КАЛИНА:

Те гледам, или ми се чини.

КИРИЛ:

Како си?

КАЛИНА:

Збунето. Не е валјда дека ти недостасував...

КИРИЛ:

Не. Друго е.

КАЛИНА:

Аха...

КИРИЛ:

Не сакам да зборувам за тоа.

КАЛИНА:

Ни јас.

КИРИЛ:

Остана во станов.

КАЛИНА:

Ми се допаѓа... тука.

КИРИЛ:

И... Како се снаоѓаш?

КАЛИНА:

Белким тоа требаше да го прашаш кога заминуваше, главом без обзира у свет.

Кирил молчи.

КАЛИНА:

Сеедно. Одлично се снаоѓам. Дури и за најанса подобро од што очекував.

Кирил молчи.

КАЛИНА:

Што сакаш сега? Знаеш дека е готово. (*пауза*) Или ти треба гајба, а? Повели. Осекај се како дома. Имам работа.

Тргнува да излезе.

КИРИЛ:

Еј, Кали... (*ја повлекува*) ...

Таа иружа оштор.

Тој ја влече да ја иреѓрне.

Го удира, силно, ивекe иаиш.

Тој ги ирима удариие.

Ја заробува со своето ишло.

КАЛИНА:

Нема Господ, Кириле, чим нешто пак те донесе пред мене... Требаше да заминеш и никогаш да не се вратиш. Требаше си ги навикнам очите на мракот, или пак требаше да заминам, и никогаш да не ме најдеш... Требаше да го сменам бројот, адресата, градот, улицата, фризурата, облеката, кожата да си ја сменам... Не. Требаше да пуштам вода и да те однесе и тебе и се за тебе право у Вардар. Требаше да си најдам љубовник. Свежа крв и нова постела. Зрак светлина. А јас те најдов пак тебе... Немаш право да ми се буфнеш назад у животот со стариот клуч! Знаеш!? Смрдиш на гомна! Бздиш и не заслужуваш ништо добро! Те мразам! Ти си одвратен! Проклет егоист. Самољубник. Цукела. Уличар. Лажго! Одвратен! Сакав да скршиш нога, рака, врат, да те сретнат двајца и да ти

набијат палка у г'з, сакав да цркнеш од сида, уплав, алергија... лош сон...
А ти си дојде.

Ја гџушка. Таа њоџушџа.

*Кирил само ја гџушка. Висџински. Со срџеџо. Среќен е шџо ќе биде добро
и њосле се.*

КАЛИНА:

Лажев дека ќе те преболам.

Мрак.

Неколку часа њокасно.

Полумрак. Посџела. Свеџаџ две жарчиња од џиѓари.

КАЛИНА:

Не требаше да се вратиш.

КИРИЛ:

Требаше. Веруј.

КАЛИНА:

Пак сме у срање.

КИРИЛ:

Ќе смислиме нешто. Се ќе биде во најдобар ред. Ќе видиш.

Мрак.

Малку њокасно.

КИРИЛ:

Ако не се вратев, што ќе направеше?

КАЛИНА:

Ќе се омажев.

КИРИЛ:

За кого?

КАЛИНА:

Некој со стан и пари.

КИРИЛ:

Ќе го сакаше?

КАЛИНА:

Тебе те сакав.

КИРИЛ:

Како ќе спиеше со него?

КАЛИНА:

Ќе стиснев заби.

КИРИЛ:

Стварно?

КАЛИНА:

Не знам.

Мрак.

Малку ѝодоцна.

КИРИЛ:

Знаеш што ми се свиѓа тука?

КАЛИНА:

Што?

КИРИЛ:

Ти.

Мрак.

Ш.

Македонија.

Ефѿино кафуле на крај на свеѿоѿи.

Темно.

КИРИЛ:

Зошто не седнавме на некое покултурно место?

ВУЈКОТО:

Овде е таман.

КИРИЛ:

Прст пред око не се гледа.

ВУЈКОТО:

Не треба да се гледа. Ова е инкогнито.

КИРИЛ:

Каде е човекот?

ВУЈКОТО:

Ќе дојде.

КИРИЛ:

Мене не ми личи дека ќе дојде.

ВУЈКОТО:

Каде ти е оптимизмот?

КИРИЛ:

Да имав оптимизам не ќе се влечев по вакви дувла, на крај на свет.

ВУЈКОТО:

Овие работи вака се прават.

КИРИЛ:

У цел свет се пишува проект, се дава понуда... и тие или прифаќаат или не прифаќаат.

ВУЈКОТО:

Не се понашај ко надркан копиљ! Ова за тебе го правам. За себе да не го правам!? Човекот ми е другар од копиљ. Али има многу работа...

КИРИЛ:

Ај да одиме. Не можам више да чекам.

ВУЈКОТО:

Сакаш пари за тој твој ебан проект или неќеш? (мала пауза) Тоа вака се прави. Разбираш? Немој да ми продаваш мода. У цел свет вака, у цел свет така... Тука или јадеш или ќе те изедат... Најдобро е да не те изедат. Играј по правилата на џунглата ако си во џунгла, иначе мамата ти се еба...

КИРИЛ:

Ние го правиме системот. Ние го правиме професионализмот.

ВУЈКОТО:

Бла, бла, бла... Фрази се тоа што те научиле...

КИРИЛ:

Ние ги поставуваме правилата. Ако ги поставиме ко за во џунгла, ќе живееме у џунгла, и мали деца ќе јадеме за доручек!

ВУЈКОТО:

Вие интелектуалците сте шлакнати, вафли продавате, а немате што да јадете... Доста.

КИРИЛ:

Јас си одам!

Влеѓува Спонзорот.

Се ѓреѓрнуваат и се бакнуваат со Вујкојо.

ВУЈКОТО:

Еве го бе, Кирца мој...

СПОНЗОРОТ:

Пораснал.

ВУЈКОТО:

(на Кирил) Се сеќаваш кога ти ја скрши главата на фудбал? (мала пауза)

Не се сеќаваш. Мал беше.

СПОНЗОРОТ:

Се успав. Сегде каснам. Немам многу време.

ВУЈКОТО:

Кирца сака да биде режисер.

СПОНЗОРОТ:

Спотчиња, рекламички... такви работи, а?

КИРИЛ:

Филмови. (на Вујкото) Не сум режисер. Јас пишувам сценарија.

СПОНЗОРОТ:

Тоа уметност, бе, батали... глупости. На кого му е дојдено до уметност. Земи ти некоја добра цура за у спот, сними спот, фати ја цурата... заебаај се малце... филмови.

ВУЈКОТО:

Слушал дека си давал спонзорства.

СПОНЗОРОТ:

Чат пат... ваму таму... ама за некои по така... забавни ствари... мали пари.

КИРИЛ:

Филмот е за соседи што си праат сопки...

СПОНЗОРОТ:

(на Вујкото) Леле мене тој комшијата... абе кад тад ќе го заколам на спиење... Кад - тад... Има една цукела... не да лае по цел ден... не да ми ги моча бандажите... по цел ден... леле, не да е безобразен... абе сељак дошол од некое село тука ќе ми прадава мене воспитание... Кога сакам бе ќе реновирам, пизда му материна? Време за спиење било... На суд ме дал... сум му се заканувал... Децата се плашеле од мене... цртале страшни цртежи у школо... Абе ќе го заколам...

КИРИЛ:

Така нешто...

СПОНЗОРОТ:

И?

КИРИЛ:

Тоа е краток филм...

СПОНЗОРОТ:

Како мислиш краток, зашто не е долг?

КИРИЛ:

Долгите се поскапи.

СПОНЗОРОТ:

Аха... а ова е нешто као заебанција, а? Краток.

КИРИЛ:

Ќе го има на телевизии... Ќе го праќаме по фестивали. Ќе имате топ реклама.

СПОНЗОРОТ:

Кој кур реклама, што ќе ми е... пиши таму нешто божем... Колку пари ти требаат за тоа?

КИРИЛ:

Онака најнискобуџетно... за се, мислам за сценарио, мое е сценариото, за режија, познавам добар млад режисер, супер екипа, млади актери, топ.... Се ќе покријам со... десет илјади евра.

СПОНЗОРОТ:

Десет илјадарки за краток? Ќе ти даам дваесет, праи долг.

КИРИЛ:

Не оди тоа така.

СПОНЗОРОТ:

Зашто бе, све ја ти викам праи...

ВУЈКОТО:

Слушај, он е тврдоглав, мисли дека знае највише... остај го... ние си знаеме...

СПОНЗОРОТ:

Ок, ја мора да одам... *(на Вујкоџо)* ќе ти пуштам ја тебе деновиве... дваесет и пет–шест... рецимо, си знаеш ти... ќе видиш... па јави ми се... *(на Кирил)* и како тоа насловот, што да пишам?

КИРИЛ:

”Соседи”. Краток филм.

СПОНЗОРОТ:

Ок, ај се гледаме.

Излеѓува.

КИРИЛ:

Што беше ова, бе?

ВУЈКОТО:

Пари, бе.

КИРИЛ:

Ништо не разбрав.

ВУЈКОТО:

Абе слушај го ти Вујче Зоки, све ќе те научи. Ќе стигнат кај мене некои пари...

КИРИЛ:

Абе човеков е луд, му побарав десет!

ВУЈКОТО:

Му се брза, ќе ги приватизираат и нив... Ја нему му враќам дваесет илјадарки... на пример...

КИРИЛ:

Божее... Нели требаше да биде регулар!?

ВУЈКОТО:

И еве за мене не треба многу... Мислам, нели, да се почести вујко ти... на Перица да му зеам едно гитарче електрично... фраер да биде, цурици да брка... И со другото ќе праиш филм...

КИРИЛ:

Не сакам вакви игри!

ВУЈКОТО:

Абе немој ти на мене сакам ова-она... Ако сакаш праи, ако неќеш - твоја работа. Не праи. Твоја работа. И немој со тие твоите филозофии. Ок? Бараше помош. Доби. Разбираш. Кажу фала. (мала пауза) Кажу фала, ретко кој влага у оваа шема. Кажу фала.

Мрак.

IV.

Сѣаной на Калина и Кирил.

КАЛИНА:

Сигурен си дека ќе дојде?

КИРИЛ:

Така рече. Купив вино.

КАЛИНА:

Ај да свиткаме пред да дојде.

КИРИЛ:

Кога зема?

КАЛИНА:

Денес.

КИРИЛ:

А пари? Од кај?

КАЛИНА:

Од Билјана.

КИРИЛ:

Не зимај кога не знаеме дали ќе ни стигнат.

КАЛИНА:

Па нели сеа треба да ни стигнат...

КИРИЛ:

Како да осеќам некое срање...

КАЛИНА:

Не бе, вујко ти е... ај... глупости...

Калина виџка цоинџ.

КИРИЛ:

Си научила... брао...

Го ѝалаџ.

КИРИЛ:
Не е лош.

КАЛИНА:
Бољи е од дијазепам.

КИРИЛ:
Пак си почнала?

КАЛИНА:
Ретко.

КИРИЛ:
Срање.

КАЛИНА:
Немој срање. Кажувај смешки...

КИРИЛ:
Бобо ја опнал Јуле дебелата...

КАЛИНА:
Од први?

КИРИЛ:
Не, од трети.

КАЛИНА:
Таа со една подолга, друга пократка цицка...

КИРИЛ:
Не биди љубоморна.

КАЛИНА:
Не биди злобен.

КИРИЛ:
Брат и е педер.

КАЛИНА:
Глупости.

КИРИЛ:
Татко и умрел од инфаркт.

КАЛИНА:
Не е смешно.

КИРИЛ:

Кога го фатил со братучед му.

КАЛИНА:

Не лупај.

КИРИЛ:

Се посрале од страв.

КАЛИНА:

Не е смешно.

КИРИЛ:

Како не е... И брат му на татко и, таткото на братучед му бил хомо. И сите знаеле.

КАЛИНА:

Да се скинеш од смеење!

КИРИЛ:

А мајка му е нинфоманка.

КАЛИНА:

Доста.

КИРИЛ:

Брак од интерес.

КАЛИНА:

Ебате смислата за хумор. Ќути!

Крајка ѝауза.

КАЛИНА:

Колку ќе ни останат за живот?

КИРИЛ:

Важен ми е тој филм...

КАЛИНА:

Филм за доручек, филм за ручек и филм за вечера... Еднолична храна... не е арно...

КИРИЛ:

За наредните два три месеци? Четири?

КАЛИНА:

Добро е...

Свони.

КИРИЛ:

Ми се чини, или свони.

КАЛИНА:

Ќе да свони.

Влеѓува Вујкошо.

ВУЈКОТО:

Како сте деца?

КАЛИНА:

Супер.

Најсрдечно се појздравуваат. Тој ја бакнува Калина.

КИРИЛ:

Каде се задржа?

ВУЈКОТО:

Седнавме да почастам, од париве, така се прави... Да ти се посреќи!

Вади од џеб мало куйче ѝари.

Кирил сака да ѝи земе, овој ѝи ѝирѓа.

ВУЈКОТО:

Шо ќе се напиеме? *(на шала)* Кантри ред... Де бе, бар “Т’га” да купеше, ја ќе ти даев пари... Цел си на мајка ти... Она пиво во мали чашки служи... ко за ракија...

Кирил го ошвара виношо. Сиѝа. Наздравуваат.

ВУЈКОТО:

Ај за арно за убооо...

Од џебо̄ӣ љо вади ӣарӣӣе. Ги фрла ӣред Кирил.

КИРИЛ:

Колку има?

ВУЈКОТО:

Колку што останаа...

КИРИЛ:

Нема многу...

ВУЈКОТО:

Како сакаш...

КИРИЛ:

Нема ич многу...

ВУЈКОТО:

Немој да мрчиш ...

КИРИЛ:

Нема за филм... нема ни две илјадарки, цели...

ВУЈКОТО:

Се потрошија... едвај ги спасив и овие... *(како да љо ӣеиши)* Што ќе ти е филм, друг пат ќе најдеме за филм, овие еве, вујко ти, те части... Дobar дил, нели!?

КИРИЛ:

Нејќам вакви работи.

ВУЈКОТО:

Тоа ти е, живот.

КИРИЛ:

Му купи гитара на Перица?

ВУЈКОТО:

Да ја видиш каква е... бонбона... Пендер... така нешто... Сратокастер... ама ја не знаев дека гитара не свирела сама... морало појачало... па купивме и едно појачалце... ова она некои ситници... абе бонбона...

Кирил и Калина се мр̄иви сериозни. Бледи ко кр̄иа. К̄ӯй̄а̄й̄.

Не̄й̄рӣја̄й̄на̄ й̄ӣшина.

Тие к̄ӯй̄а̄й̄.

Тој й̄ие.

ВУЈКОТО:?

Што е сега, нешто не ти е по к̄еиф!? ... абе... Пичка ви матер... Ем чоек се к̄е напраи за вас, ем неблагодарни. Едно фала да не кажеш... И мајка ти е таква, ако ми е сестра... не е ко мене, увек незадоволна... Али ти си и на татко ти... Намк̄ор, не знаеш да се напиеш и да се развеселиш... А ова е за славење...

Кирил и Калина и нај̄ака к̄ӯй̄а̄й̄.

ВУЈКОТО:

Ај ја к̄е одам. Да видам дали му стигнал сајзерот.

Изле̄гува.

Мрак.

V.

Сїаной̄ на Кирил и Калина.

Кирил ја бакнува.

КАЛИНА:

Уморна сум.

КИРИЛ:

Од што?

КАЛИНА:

Од досада.

Кирил ѝак ја бакнува. Сїрасно.

КАЛИНА:

Не сум расположена.

КИРИЛ:

Ма, што ти е?

КАЛИНА:

Не знам. Ме пука депресија.

КИРИЛ:

Да не имаш нешто да ми кажеш?

КАЛИНА:

Не.

КИРИЛ:

Ти се случува нешто?

КАЛИНА:

Не.

КИРИЛ:

Се гледаш со некого?

КАЛИНА:

Како да се гледам со некого, кога сме по цел ден дома, сами.

КИРИЛ:

А посакуваш да се гледаш со некого?

КАЛИНА:

Посакувам да одиме на вечера во ресторант, да бидам убаво облечена, скап накит, скап долен веш, подвезици... Скап парфем... редок... (*мала ѝауза*) ги мразам пижамиве... (*ѝодолѓа ѝауза*) Животот е на некое друго место...

КИРИЛ:

Треба да си фатиш дечко... некој ок дечко... некој друг...

КАЛИНА:

Не јади гомна...

КИРИЛ:

Озбилен сум... Знам дека и ти сакаш... Не еба депресијава...

КАЛИНА:

Нејќам друг.

КИРИЛ:

Ме убедуваш мене или себе?

КАЛИНА:

Батали...

КИРИЛ:

Веќе размислуваш за друг... Нели?

КАЛИНА:

Батали...

КИРИЛ:

Треба да ми кажеш...

КАЛИНА:

Немам што да ти кажам...

КИРИЛ:

Кој е типот на сликата во “Злосторство и казна”?

КАЛИНА:

Што?

КИРИЛ:

Кој е мајмулот на сликата во “Злосторство и казна” на средната полица?

КАЛИНА:

Џеф.

КИРИЛ:

Џеф, кој?

КАЛИНА:

Џеф Некој од Олбени.

КИРИЛ:

И што бара Џеф Некој од Олбени во нашата книга.

КАЛИНА:

Ме бендисал. На слика со Натка. Братучетка ми. Натка ми ја прати неговата слика.

Мала њауза.

КИРИЛ:

Ти кажав дека ќе си отидеш.

*Сѝанува од кревѝоѝ.**Ја зема јакнаѝа.*

КИРИЛ:

Ќе одам на пиво.

Мрак.

VI.

Ноќен бар.

На еден шанк стојат Бобан и Хана Келер.

Пред нив има цела низа шишиња со живо, а уште толку чашки текила.

Двајцата се ијани и весели.

ХАНА:

Многу... ми се... допаѓа... тука.

БОБАН:

Да?

ХАНА:

Да.

БОБАН:

Што посебно?

ХАНА:

Има... добри... мажи?

БОБАН:

Добри мажи, а? Кај вас нема?

ХАНА:

Не.. како... тука.

БОБАН:

Колку време си тука?

ХАНА:

Два месеци.

БОБАН:

И више сé знаеш за нашите мажи?

Хана се смее најадно.

БОБАН:

Што друго?

ХАНА:

Можам да пијам... колку сакам.

БОБАН:

А, да, ефтино е за вас.

ХАНА:

Не тоа... и Германија е ок. Ама мажот... не дава да пијам... толку...

БОБАН:

Аха... сеа маж ти не е со тебе?

ХАНА:

Ќе дојде за.... шест месеци... (*мала њауза*) Тогаш почнува... работата...

БОБАН:

Па Хана, мило ми е што те сретнав.

Наздравуваа̃̃.

Влеѓува Кирил.

КИРИЛ:

Знаев дека си тука.

БОБАН:

Знаев дека ќе дојдеш. Запознај се, ова е Хана.

ХАНА:

Хана Келер.

БОБАН:

Се упознавме на паркинг. Од Германија, нели?

ХАНА:

Од Берлин.

КИРИЛ:

Супер.

Наздравуваа̃̃.

Ги њие њекилиње на екс. Ги лади со њиво.

ХАНА:

Добар маж.

Сиџе се смејат.

КИРИЛ:

Супер.

Хана и Бобан љијат на екс.

БОБАН:

Ќе не стасаш?

Кирил љие љекили на екс.

Ги лади со љиво.

ХАНА:

Кажи нешто... смешно....

КИРИЛ:

Смешно... чекај.

Пије на екс.

КИРИЛ:

Калина ќе се мажи за Џеф Некој од Олбени. *(се смее најадно)* Да се скинеш од смеење.

И Бобан љо инерција се смее. Па се уозбилува.

ХАНА:

Смешно е?

КИРИЛ:

Да се скинеш од смеење.

Хана се смее.

Пијай̄ нова̄ ѿура на екс.

Боби се с̄ружува на ѿодо̄и како даска.

ХАНА:

Ах... Кутриот.

КИРИЛ:

Помогни ми.

Го ис̄праваа̄ӣ.

Мрак.

VII.

Сїаной̄ на Хана Келер. Скайо уреден.

Влеѓувааӣ Хана и Кирил, на рамења го носат̄ Бобан.

И Кирил и Хана се камен ѿјани.

КИРИЛ:

Чекај... Каде да го сместиме? На кревет?

ХАНА:

Стоп. Не кревет. Не кревет. Тука!

Го сїавааӣ на фойелџаӣа.

Бобан захрчува.

Хана го имийира звукој̄ на хрчењейо на Бобан.

КИРИЛ:

Да, од дете.

ХАНА:

Има вино.

КИРИЛ:

Јас ќе си одам.

ХАНА:

Нема... да одиш. Јас не сакам сама со него. Он е... пијан.

КИРИЛ:

Аха.

ХАНА:

А пиво?

КИРИЛ:

Може пиво.

Хана го бакнува.

КИРИЛ:

Не сме сами.

ХАНА:

Што значи тоа?

Пак го бакнува.

Го соборува на креветот.

КИРИЛ:

Бобо е тука.

ХАНА:

Не ми... пречи.

Хана се качува на него.

Воздишки.

Инстинктивни женски оргазми.

КИРИЛ:

Ти си побрза и од мене.

ХАНА:

Тоа е добар страт.

Мрак.

Неколку саати подоцна.

Хана и Кирил сијат.

Хана зборува во сон. Неразбирливо. Германски.

Сценариј има сиво-сина боја на мура.

Кирил отвара очи. Сричува. Разгледува. Сфаќа каде е.

Се облекува. Излегува.

Бобан и наизглед сие на фошелај.

Мрак.

VIII.

Сѣаной на Кирил и Калина.

Кирил работи на лай ѿой.

Влеѓува Калина во ноќница.

КАЛИНА:

Кога си дојде?

КИРИЛ:

Пред некое време.

КАЛИНА:

Не легна ич?

КИРИЛ:

Мора да го завршам проекто. Имам само уште саат време...

КАЛИНА:

Од каде ти е таа волја!? Секоја чест.

КИРИЛ:

Инает ме фаќа. Мора да има начин.

КАЛИНА:

Тезгариш за пет пари, и тоа десет пати те одбиваат, еднаш ти даваат, и од тоа малку заработуваш... Само си ја трошиш силата...

КИРИЛ:

Доста мислиш така! Гледај напред... *(мала ѿауза)* Слушај... Останува само семинарот. Јас веќе ги имам контактите. Тројца режисери и двајца сценаристи. Предавања и workshop-и. Што мислиш?

КАЛИНА:

Само уште да го прифатат.

КИРИЛ:

За први проекти не даваат повеќе од седум и пол илјади... Тоа е тоа. Сега сум им таман... Го скратив...

КАЛИНА:

Пиши напред. Да, тука... До... New Art Foundation. Така.

КИРИЛ:

Можда ќе имаме среќа, а?

Калина го бакнува.

Тој ја оштрѓнува.

КИРИЛ:

Не сум туширан.

КАЛИНА:

Оди среди се. Ја ќе го прегледам.

КИРИЛ:

Провери го, убаво. Ок?

Трѓнува да излезе.

КАЛИНА:

Еј... ти помина?

Тој клима со глава ѝа. Ја бакнува.

Излеѓува.

IX.

Канцеларија.

Кирил седи на едно сѝолче.

Си го ӣрелисѝува ӣроекѝоӣ.

Влеѓува Хана Келер, со лисѝови во рацеӣе.

Кирил сѝанува.

Во ӣрвиоӣ момеӣ двајцаӣ се сѝаӣисувааӣ.

ХАНА:

Не мислев... така... брзо.

КИРИЛ:

Јас денес имам закажано... состанок.

ХАНА:

(ӣоѓледнува на лисѝоӣ) Кирил Кузмановски?

Тој клима.

Таа се насмевнува.

Го бакнува.

КИРИЛ:

Коинциденција.

ХАНА:

Коинциденција.

Збунетӣ се.

КИРИЛ:

Го донесов проектот.

ХАНА:

Аха.

КИРИЛ:

Го сведов само на семинар... Предавања и workshop – и.

ХАНА:

Одличен проект.

КИРИЛ:

Нема да го погледнеш?

ХАНА:

Го погледнав... вчера.

Ја њодиџа сукњаиџа.

Му седнува в скуџи.

ХАНА:

Првата третина ќе ја добиеш утре. Втората за три недели. Третата пред да стигнат гостите.

КИРИЛ:

Немој... тука.

ХАНА:

Ќе дојдеш вечер?

Се џладааџи.

Мрак.

X.

Сѣаной̄ на Кирил и Калина.

Кирил седи со ѿалѿо и ѿледа во ѿочка. Доѿеран е.

Влеѓувааѿ Калина и Мирка.

КАЛИНА:

(ѿо бакнува) Не си тргнат?

КИРИЛ:

Па...

КАЛИНА:

Ужас... каков си станал??? ... Ајде оди...

КИРИЛ:

Не ми се оди баш... Не одам...

КАЛИНА:

Оди. Ти треба. (ѿо бакнува) Оди.

МИРКА:

А кај треба да оди така штросан зетот?

КАЛИНА:

Ќе излегува. (на Кирил) Што ти е? Чуден си.

КИРИЛ:

Мора да тргнам.

МИРКА:

А ти неа ја пушташ така да шета сама!?

Калина му ѿреврѿува со очѿѿе.

Тој се насмевнува. Киселко.

Ја бакнува.

Излеѓува.

МИРКА:

Зошто и ти не отиде со него?

КАЛИНА:

Му треба малце простор.

МИРКА:

Имате проблеми?

КАЛИНА:

Од кај ти таква идеја?

МИРКА:

Ја сега ќе ги измијам садовите. Ти уживај.

КАЛИНА:

Мамо! Некам да ми ги миеш садовите.

МИРКА:

Сега мама... тебе...

КАЛИНА:

Седни. Некам да ми ги миеш садовите.

МИРКА:

Добро, Калина. Добро. Сакав да ти помогнам. Ко секоја нормална мајка.

КАЛИНА:

Уживај. Да направам кафе.

МИРКА:

Не се мачи.

КАЛИНА:

Јас сакам.

Излеѓува.

Разговорот ѝ продолжува. Мирка на сцена, Калина од зад сцена.

МИРКА:

Кирил, зошто не си најде работа?

КАЛИНА:

Има работа.

МИРКА:

Каква?

Влеѓува Калина со две шолји кафе.

КАЛИНА:

Го спрема проектот. Доби средства. Семинар. ќе дојдат уметници од странство.

МИРКА:

Тоа не е работа. Тоа не е работа. Од денес за утре.

КАЛИНА:

Добро мамо.

МИРКА:

Да си најде една работа од осум до четири. Господ да ве види. Стална плата. Малце малце... ама редовна.

КАЛИНА:

Не е неговата професија таква.

МИРКА:

Па промашена му е професијата. Што продава он? Воздух? Кој сега купува воздух? Леб народот нема да си купи. Само нему не му се работи.

КАЛИНА:

Е кај да најде таква работа!?

МИРКА:

Па ќе прашаме, ќе видиме. Нека почне од било што. Ќе се растрчаме. За мажи има работа.

КАЛИНА:

Мамо, он е сценарист, писател. Не може да биде молер.

МИРКА:

А да те прашам. Што имаш ти од неговите филмови? Што? Ни дете, ни фамилија.

КАЛИНА:

Има време.

МИРКА:

Има? На Ката ќерка и роди и дете. Еден маж што си најде, со добра работа, со стан, четрисобен. Си купи себе чип, неа и купи “мини морис”. Бонбона. Гледаш како си се средија, стопати положи од тебе. Ти што имаш? Пајажини.

КАЛИНА:

Е добро, што да правам?

МИРКА:

Ќе го притиснеш. Жената мора да има свои тајни алатки.

КАЛИНА:

Мамо...

МИРКА:

Да ја послушаш мајка ти.

КАЛИНА:

Не можам да му го упропастам животот и кариерата. Тоа му е се.

МИРКА:

Се!? А ти што си му. Или рамо за плачење. Утеха. Што си ти. Ти немаш желби. Неќеш стан. Да си го уредиш. Ова-она. Мебел. Модерен. Па едно бебче. Мама тебе ќе ти плати за куќна помошничка. Ние само со бебето ќе си играме. Еве дур сме млади. Знаеш татко ти колку сака!? Па ти си ни една.

КАЛИНА:

Он не е спремен за тоа.

МИРКА:

Доста он! Ти што сакаш? Што сакаш?

КАЛИНА:

Кој не сака!?

МИРКА:

Ако те сака, ќе биде најсреќен со тебе. Ќе си работи како чиновник негде. Ќе му најдеме. Како сите нормални луѓе. Што е тоа? Ноќе работи, дење спие? Слушај ја ти мајка.

КАЛИНА:

Не знам.

МИРКА:

Елтен дека си го сакаш. Иначе да сум јас... Фиииииууууу во Олбени. Џеф... или како се викаше. Господ да те види. Дестина петнаесет години постар... Како мало воде на длану ќе те чува. Еве за некоја година јас и татко ти ќе одиме во пензија... и нас ќе не повлечете...

КАЛИНА:

Не го оставам. Заборави тоа.

МИРКА:

Од кај знаеш како ќе биде. Да бидеш итра. Ко лисица. Немој еден режисерко да те заебава.

КАЛИНА:

Не е режисерко, сценарист е, научи.

МИРКА:

Исти курац! (сфаќа што кажала) Така е зборот, де... Не е важно, да знае он која е Калина!

КАЛИНА:

Леле мамо... Престани.

МИРКА:

Ако те сака се ќе напраи за тебе. Види како Жарко за Светле. И се зајми и стан купи. Ќе си го отплатат. Гледаш, а неговите, како паднаа од високо на ниско... Ама достоинството си го задржаа... Све го обезбедија синот. Не им знаеме како им е. Ама Светле како принцеза живее. Гледаш ама е паметна.

КАЛИНА:

Ме заболе главата.

МИРКА:

Немој после да те боли повеќе.

Калина го пуштиа телевизорот.

МИРКА:

Аха..."Вечито заљубени" остави.

КАЛИНА:

Тато што прави?

МИРКА:

Чекај. Што рече?

КАЛИНА:

Тато што прави?

МИРКА:

А, кој го знае. Чита. Чекај сега.

Неколку миџа оди џон од Шјанска серија.

Мирка се зајледува. Се соживува.

Калина излеѓува.

Мирка не ја ни џримејува. Гледа.

МИРКА:

(коментира за серијата, и се обраќа на Калина) Ете гледаш!

Мрак.

XI.

Некоку месеци ѿокасно.

Сѿаной̄ на Хана.

Кирил седи раскомой̄ен. Ја чека.

Влеѓува Хана со кеси од шой̄инѳ.

ХАНА:

Стигна... пред мене.

КИРИЛ:

Само што дојдов. Направив кафе.

ХАНА:

Купив нов ликер. Одма пробаме.

Излеѓува.

Кирил сирка во кесий̄е.

Влеѓува Хана со две чаши за ликер и шише.

КИРИЛ:

Што е ова?

ХАНА:

Хани, купив неколку.... парталчиња... Убаво ќе стои. Пробај.

КИРИЛ:

Зошто си купувала?

ХАНА:

Зошто?

КИРИЛ:

Зошто си ми купувала!? Сум ти рекол не сакам такви работи.

ХАНА:

Јас на Ханс секогаш купувам...

КИРИЛ:

Јас не сум Ханс.

ХАНА:

Зошто?

КИРИЛ:

Затоа што ме вреѓа.

ХАНА:

Мене ми беше кеиф.

КИРИЛ:

И каде ќе ги носам!? Како да ги однесам дома!?

ХАНА:

Кажи последна рата за семинар... си земал....

КИРИЛ:

И јас сум си купил, сам, куп алишта. Абе ајде...

ХАНА:

Добро тука носиш...

КИРИЛ:

Ханаааа...

ХАНА:

Извини.

Пауза.

КИРИЛ:

Извини ти. Дојди. (*ја ѓушка*) Претерав.

Таа ѓо бакнува.

КИРИЛ:

Ај да наздравиме. Стани. Напиј се.

Наздравувааа̄̄̄.

ХАНА:

Ми недостасуваше.

Го бакнува. Сѝрасно.

КИРИЛ:

Ај да одиме таму.

Се ѝрефрлувааѝ на креветѝоѝ.

Почнувааѝ да водаѝ љубов.

Се кикоѝаѝ.

ХАНА:

Ммм... Убаво мирисаш.

КИРИЛ:

Калина ми го купи. *(мала, мала ѝауза)* Извини.

ХАНА:

Не ми пречи. Нема проблем.

Сѝанува се ѝожесѝоко.

Женски орѝазам.

КИРИЛ:

Ух... како добро свршаваш.

Таа дише ѝласно.

ХАНА:

Ајдеее...

КИРИЛ:

Чекај малце...

Тој ѝали циѝара.

Таа леѝнува ѝокрај неѝо.

ХАНА:

Мора нешто да ти кажам. *(мала пауза)* За Ханс.

КИРИЛ:

Аха... Што? Дознал?

ХАНА:

Ханс знае од самиот почеток.

Кирил, ја гледа. Не и верува.

ХАНА:

Ханс возбудува кога ме гледа со други мажи... Кога не гледа, јас раскажувам... Тој е секогаш со нас... Тоа е пријатно... Како секс во тројка... Малце поинаку... Може да ти се допадне... Ќе се навикнеш на него...

КИРИЛ:

Како Ханс е тука!?

ХАНА:

На Ханс допаѓаш. Најмногу од сите мои партнери. Тој...

КИРИЛ:

Што зборуваш?

ХАНА:

Гледај онде.

Со ирсѝ покажува кон мала камера.

ХАНА:

Ханс on line... Ќе ти го ммм... конект да се запознаете... Сака да те запознае...

КИРИЛ:

Ти не си нормална.

ХАНА:

Чекај. Што ти е? Ќе навикнеш на него. Доаѓа следната недела. Ќе ни биде супер.

КИРИЛ:

Не сте нормални.

ХАНА:

Знам многу такви! Тоа не е лошо!?

Кирил се облекува.

Си ја погледнува блузата сфаќа дека е од неа.

Ја фрла на креветот.

Ја облекува јакната на голо.

Излегува.

XII.

Сѣаной на Кирил и Калина.

Кирил гледа телевизија.

Пред него има чаша алкохол.

На него е навалена Калина.

КАЛИНА:

Многу пиеш.

КИРИЛ:

Ти смета?

КАЛИНА:

Малку.

КИРИЛ:

Нема поише.

КАЛИНА:

Што правиш?

КИРИЛ:

Размислувам.

КАЛИНА:

Што?

КИРИЛ:

Ќе прифатам.

КАЛИНА:

Не доаѓа у предвид.

КИРИЛ:

Сакам. Ќе ми биде подобро. Не можам цели денови да блеам во телевизоров.

КАЛИНА:

Ќе се снајдеме, некако.

КИРИЛ:

Да, еве се снаоѓаме. Јави и на мајка ти дека прифаќам.

КАЛИНА:

Сигурен си?

КИРИЛ:

Нај.

КАЛИНА:

Тоа не е работа за тебе. Нема да можеш да издржиш.

КИРИЛ:

Уживај.

КАЛИНА:

За да растовараш треба да имаш друга градба. Не си за тоа.

КИРИЛ:

Ти ќе растовараш или јас!? Цел живот ќе растоварам. И мерак ќе ми биде. Полека. Подигни, премести – подигни, премести... Куул... Неќам да видам ни проект, ни камера, ни камерман, ни сценарио, ни прича, ни семинар, ништо!!! Ќе растоварам смрзнати пилиња.

Ја исџива чашката на екс.

КИРИЛ:

И не пијам више.

Калина го ѓушка. Силно.

КИРИЛ:

Остави ме.

КАЛИНА:

Ќе помине. Ќе ни помине. Се ќе биде добро. Ќе тргне работава. Не сме фрлале по Бога со камења...

КИРИЛ:

Ништо не ти пружив.

КАЛИНА:

Најважно е што си тука.

КИРИЛ:

Гомнар.

КАЛИНА:

Немој така на мажот што го сакам.

Ја бакнува.

Се галаӣ.

КИРИЛ:

Осеќам како да сме излетале од шините... како некој друг да го живее нашиот живот, како да сум во туѓа кожа... ова не сум јас... јас не сум ова... не се сложувам со ништо што правам... а не знам како да правам поинаку... Не можам да земам залет, да летнам... А ноќе се вивнувам кон небото, и сфаќам се што се случува... ги гледам нештата од високо и некако ми се појасни... и знам што треба да направам. Да, да, си викам, ова е вистинското решение... кога ќе се разбудам, ми бегаат мислите... Како некоја зла сила да не влече во бездна... Глунав вртлог, жив песок... нешто како тешки челични чевли, како окупи на нозете, ме разбираш...

Калина со рака му ја зай̄вара ус̄ӣа̄ӣа, да й̄рес̄ӣане да зборува.

КИРИЛ:

Не те заслужувам. Гомнар.

КАЛИНА:

Еден ден ќе се смееме на ова.

Калина й̄р̄г̄нува.

Тој ја задржува.

КИРИЛ:

Еј... Те сакам...

Калина излеѓува.

Кирил си сий̄ува уш̄ӣе една й̄ӣјачка.

Ја й̄ие на екс.

Мрак.

XIII.

Плац за исѿовар.

Кирил во работничко одело исѿовара.

Во внатрешниот џеб носи шише алкохол.

Повремено ѿвнува.

Влеѓува Газда Миле, камен ѿијан.

ГАЗДА МИЛЕ:

Слушнав дека не работиш.

КИРИЛ:

Работам.

ГАЗДА МИЛЕ:

Па зошто ме разбудија?

КИРИЛ:

Стигна вториот шлепер.

ГАЗДА МИЛЕ:

Кој го ебе!? Шо има ти да кажуваш да ме будат или да не ме будат. Види! Сум за шетање ваков!? А сум!? Па што! Па што!? Ти ли ќе кажуваш кога да ме будат кога не!? Знаеш што сум јас!? Јас сум газда на цело ова, разбираш! Газда! Ова е мое. Тука јас кажувам! Не ти! Ти слушаш. И работиш. Што ме гледаш?

Кирил го гледа и куќи.

ГАЗДА МИЛЕ:

Сега знаеш јас кој сум?

КИРИЛ:

Знам.

ГАЗДА МИЛЕ:

А знаеш ти кој си?

КИРИЛ:

Знам.

ГАЗДА МИЛЕ:

И зошто сите се жалат од тебе?

КИРИЛ:

Кој се жали?

ГАЗДА МИЛЕ:

Ама ќе ти кажам јас тебе кој се жали!? Како тоа зборуваш со мене?

Дваесет посто од плата! Одма. ќе се научиш ти, куче...

КИРИЛ:

Што да праам сега?

ГАЗДА МИЛЕ:

Работи.

КИРИЛ:

Истоварив се.

ГАЗДА МИЛЕ:

И што сега? Кај истовари?

КИРИЛ:

Еве ги наредив.

ГАЗДА МИЛЕ:

Ништо не работиш! Сега да ги земеш од тука, и да ги преместиш вamu! Сите! Разбра. Разбираш македонски? Што ме гледаш така бело? За што те плаќам. И тоа ти е многу. Ама ептен заради чичко ти Борче. Знаеш ли бе кој сум јас!? Знаеш ли? Работи. Не ме гледај!

Кирил се фаќа за работџа.

ГАЗДА МИЛЕ:

Сега јас што да праам!? А? Што да праам!? Тебе ти зборувам!

Кирил не одговара.

Газда Миле излеѓува.

Кирил издишува. Го вади шишенцејто алкохол. Се напива.

Газда Миле се повраќа, го прејознава движењето.

ГАЗДА МИЛЕ:

Што видов јас? А? Што!? Абе ти пиеш!

КИРИЛ:

Не.

ГАЗДА МИЛЕ:

Како не! Пиеш! Дај да видам!

Газда Миле се обидува да го иреџресе, ама е џолку иијан шио не иремеџува како Кирил му го иремеџува шишеџо.

ГАЗДА МИЛЕ:

Те видов, бе! Се пие ли бе на работа. Знаеш ли ти што е работа? Ти знаеш кој сум јас!? Знаеш!? Е ќе дознаш!? Се пие ли бе на работа!?

КИРИЛ:

Не.

ГАЗДА МИЛЕ:

Ти зошто пиеш?

КИРИЛ:

Не пијам.

ГАЗДА МИЛЕ:

Абе пиеш, пичка ти матер, пиеш... Стои на една нога! Стои кога ти викам!

Кирил сџои. Ама не е сџабилен.

ГАЗДА МИЛЕ:

Пиеш бе! Пиеш на работа. Кај си видел ти тоа!? Што мислиш? Ова Бурунди е? Стои на една нога!

Кирил сџои.

ГАЗДА МИЛЕ:

Пиеш бе! И други ми кажале. Не еден, двајца. Дај шишето.

КИРИЛ:

Немам шише.

ГАЗДА МИЛЕ:

Сега ќе те заколам. Тука, на место ќе те оставам.

Газда Миле замавнува.

Кирил се ѝоѝрѝа.

Газда Миле ѝаѓа лошо.

Се онесвесѝува.

Кирил ѝомислува дека е мрѝов.

Беѓа.

Мрак.

XIV.

Сїаной̄ на Кирил и Калина.

Мирка и Калина се веќе ш̄аму.

На маса̄а е сїавено ле̄генче̄ио од ш̄ест̄ио̄й̄ за бременос̄ӣ, сосе урина.

Вле̄гува Кирил. Пре̄йо̄шен. Блед како мр̄шовец.

КИРИЛ:

Калина, гаси!

МИРКА:

Што?

КАЛИНА:

Сонце, сакам нешто да ти кажам.

КИРИЛ:

Гаси кога викам.

Мирка го г̄аси свей̄лош̄о.

КИРИЛ:

Лежете доле.

КАЛИНА:

Од кого бегаш?

МИРКА:

Зете, што се случило? Кали, не се секирај.

КИРИЛ:

Ќутете!

Молк.

КИРИЛ:

Абе тука нешто смрди на мочка!

КАЛИНА:

Кирил, јас сум трудна.

Се слуша само звуко̄и од ударо̄и на њело̄ио на Кирил на њодо̄и.

КАЛИНА:

Мамо, пали.

Мирка њали.

КАЛИНА:

Кирил, Кирил што ти стана?

МИРКА:

Прво полуде, па се онесвести.

КАЛИНА:

Многу смешно.

МИРКА:

Да се скинеш од смеење.

Мрак.

XV.

Сценои на Кирил и Калина.

Кирил седи пред телевизори. Не е шој. Ослабен е и остарен.

Гледа ТВ, ама не гледа.

Влегува Калина.

КАЛИНА:

Кирил, треба да зборуваме.

КИРИЛ:

Чекај. Гледам телевизија.

КАЛИНА:

После ќе зборуваме?

КИРИЛ:

Да, кога ќе заврши...

КАЛИНА:

Телевизијата.

Молк.

КИРИЛ:

Калина! Те молам купи ми цигари.

КАЛИНА:

Не работи лифтот.

КИРИЛ:

Те молам.

КАЛИНА:

Четири пати се симнувам-качувам. Не ти текна порано!?

КИРИЛ:

Не.

КАЛИНА:

Оди ти.

КИРИЛ:

Добро.

Кирил не мрднува од месѝоѝо.

КАЛИНА:

Еј Кирил... Мора да разговараме.

КИРИЛ:

Разговараме.

КАЛИНА:

Како нешто одвратно да ти се има случено!? Ако не сакаш дете, кажи!?

Има начини.

КИРИЛ:

Треба да размислам.

КАЛИНА:

Да размислиш? Знаеш колку размислуваш? Два месеци ти размислуваш, дури јас се дујам како балон!!!

КИРИЛ:

Не се дери.

КАЛИНА:

Ќе се дерам!

КИРИЛ:

Одлучи ти.

КАЛИНА:

Ќе ти пречи ако абортирам?

КИРИЛ:

Не.

КАЛИНА:

Ти не го сакаш нашето бебе.

КИРИЛ:

Го сакам.

КАЛИНА:

И што ќе правиме?

КИРИЛ:

Не знам. Ти одлучи.

КАЛИНА:

Јас да одлучам за твоето дете!? Ти не личиш на себе! Кај е тој што го знам? Каде ти се чувствата!? Нормален ли си? Јас да одлучам!? Не можам да те поднесам. Не сакам да те гледам како пишеш. Ми се повраќа. Те гледам како пропаѓаш. И веќе не вредиш пет пари. Малце понаку го замислував живот. Не ми остави простор да сонувам! Се ми сруши! *(мала пауза)* Не сакам да сум тука. Не сакам да сум со тебе. Сакам да сум на некое друго место. Во некое друго време.

КИРИЛ:

На пример во Олбени!?

КАЛИНА:

Да, на пример во Олбени!

КИРИЛ:

Те молам оди си.

Таа излеѓува.

Влеѓува Калина. Облечена. Со јакна. И куфери.

КАЛИНА:

Еј Кирил... Заборави.

Тој само гледа. Не проговара ни збор.

Калина ја преска враќајќи.

Кирил се раслакува на цел глас.

Звук на свонче. Многу ујорно.

Кирил се сирчува да ошвори.

Влеѓува Бобан, забрвџан.

БОБАН:

Се разбуди. Се разбуди. Ништо не се сеќава. Нема да тужи. Не се сеќава како му се случило. Тоа е тоа. Нема да тужи!!! Што ме гледаш така!?

Кирил е во шок. Не може да се израдува.

БОБАН:

Треба да се радуваш! Не надрља!

Кирил се сѝрчува кон влезнаѝа враѝа.

КИРИЛ:

Калина!!! Калина!!!

Сфаќа дека е заминаѝа.

КИРИЛ:

Калинаааааааа!!!

Мрак.

XVI.

*Сѣаной на Кирил и Калина.**Кирил и Калина.*

КИРИЛ:

Жал ми е што не ти кажав. Бев уплашен до смрт. Мислев ќе ме мразиш уште повеќе... Убрлјав.

КАЛИНА:

Требаше да бидеш различен од сите. Требаше да бидам различна од сите. Требаше да знам да те сочувам. Требаше да знаеш да ме сочуваш. Многу работи можеа да имаат смисла. Можеше да биде се во ред. Ми вете дека ќе биде се во ред. Рече: Ќе видиш. Ќе биде се во најдобар ред. Не испадна така. Некаде по пат се загубивме. Ништо не не врзува повеќе. Куп грди спомени. На убавите ретко се сеќавам, а и кога се сеќавам брзам да ги заборавам. Болат. Можам да те вратам, можеш да ме вратиш. Ама животот не е песочен часовник, па да го свртиме од почеток. Нема тоа. Ми остана една дупка тука... Не знаеш колкава... И тебе... Ама мојата е некако потерсене... Поише боли... (*мала њауза*) Не пробувај да објасниш. Никогаш сам не ќе можеш да си смислиш боље оправдание него што јас можам. Јас сум мајстор да те оправдам. Знаам се. Сакаше да биде поинаку. Знаам. Ама вака... изгледа мораше да биде. Збогум.

Трѣнува.

Кога на некој ќе му го поклониш срцето... таму ќе ти остане... колку и да сакаш да биде поинаку... Поклони не се враќаат. Не ме барај. Толку е.

Мрак.

XVII.

После неколку недели.

Во полумрак Кирил лежи на двоседојќи покриен со кебе.

Покрај него се гледаат конјури на шишенца од лекови.

Свони.

Кирил не мрда.

Некој ја разбива вратишата.

Влегуваат Бобан и Тајкошо.

БОБАН:

Не е валјда!?

ТАТКОТО:

Боже! ? Кире?

Кирил се буди.

ТАТКОТО:

Од умот ме извади!

КИРИЛ:

Не сум умрен... уште.

БОБАН:

Зошто ти е телефонот отворен?

КИРИЛ:

Нејќам да ме вознемируваат. Ми се спие. Како влеговте?

БОБАН:

Што пиеш по гаволите?

КИРИЛ:

Некои глупости... за спиење.

Бобан фаќа едно од шишенцата.

БОБАН:

Станувај. Колку си испил?

ТАТКОТО:

Станувај.

КИРИЛ:

Фала за сочувството.

Кирил сѝанува.

КИРИЛ:

Едно или две... не се труев - спиев.

БОБАН:

Не биди патетичен. Се се средува.

ТАТКОТО:

Станувај.

КИРИЛ:

Станат сум. Ќе направи некој кафе?

БОБАН:

Јас.

Излеѓува.

Двајцата молчат. Најнајта тишина.

ТАТКОТО:

Дојдов да ти помогнам.

КИРИЛ:

Се е добро... нема што да ми помагаш.

ТАТКОТО:

Батали ја суетата... сега.

Мала пауза.

ТАТКОТО:

Мислиш дека не можам да ти помогнам, пошто не знам како се чувствуваш, нели!? Не е секогаш така ко што изгледа на прв поглед.

Кирил молчи. Ама ја байџалува.

ТАТКОТО:

Имаш две опции. Најди друга... некоја што не знае ништо за тебе, некоја што не знаеш ништо за неа... И дупи се дваесет и четири часа на свеќи и вино. Или замини некаде далеку и одма најди некоја што не знаеш ништо за неа и што не знае ништо за тебе и дупи се дваесет и четири часа на свеќи и вино. Во случај да не ме послушаш... (*длабока издишка, и ѝауза*.) Последната жена за која ми играше тука (*ѝокажува на ѓрадиѝе*) ја сретнав далеку пред мајка ти. Да знаев дека никогаш повеќе нема да ми заигра така, се ќе направев да ја вратам. Не ја вратив. (*мала пауза*) Лежев во мрак и ѝ ги чувствував допирите. Ми заспиваше на стомакот, секоја ноќ... и така мракот стануваше сладок. И така во мракот минуваат месеци, една година, две години... Мрак по мрак, мрак по мрак... Знаеш што ти треба. Само сакаш чувството да продолжи... да не го загубиш, да ти остане во градите... После тоа... веќе... ти си роба на старо... износена, подизлитена... потрошена... Остарев денот кога си замина. (*мала пауза*) Посакував нешто да ме здрма, гланц ново чувство... онака да те летне... и да те спаси. И не ме летна... (*мала ѝауза*) Полека гледаш да го одбереш најмалото зло. Така ја одбрав мајка ти. (*мала ѝауза*)

Ниту едно апче не му дава смисла на животот... Мораш сам да заспиваш и сам да се будиш... и да најдеш сила секое утро да и погледнеш на вистината в очи. И ти да ја фатиш на препад! Не таа! Да не те фати паника, да не помислиш дека е крај на светот...

Таа замина и сега си сам... тоа е тоа...

Кирил молчи. А слуша.

ТАТКОТО:

Дозволи ми да ти помогнам.

Мала пауза.

КИРИЛ:

(речиси без глас) Како?

ТАТКОТО:

Што ти треба?

КИРИЛ:

Волшебно стапче...

ТАТКОТО:

Само пари имам... ќе ти завршат работа.

КИРИЛ:

Од каде?

ТАТКОТО:

Ја продадов колата. Се јавив кај едни мои роднини, на баба ти прва братучеда, на осумнаесет избегала за Француз... Ги најдов... Ќе ти пратат гарантно писмо... Покана за престој. Со тоа ќе влезеш во Франција. Потоа изнајми стан, соба, отседни во хотел, ќе се снајдеш...

КИРИЛ:

Убаво.

ТАТКОТО:

Оди... Направи нешто со себе...

Кирил молчи.

ТАТКОТО:

Ќе одиш?

КИРИЛ:

Не.

ТАТКОТО:

Зошто?

КИРИЛ:

Не ми се оди.

ТАТКОТО:

Луѓето имаат контакти... можеби ќе запознаеш некого... Сега мисли на сценариото, тоа ќе ти помогне... Направи го најдобро што можеш. Само работи, и заборави се.

Мала ѝауза.

ТАТКОТО:

Гледаш дека јас и мајка ти повеќе не сме во можност да ти помогнеме тука, а без тоа си никој и ништо. Овој народ има амнезија, и за добро и за лошо. Цел живот ќе правиш добрини, и само една грешка ќе те уништи. Нема простување, нема ни пофалби, нема минато, нема ни иднина. Ова е црна дупка. Животот е на некое друго место. Постојат и цивилизирани општества. Таму луѓето се чувствуваат подобро од тука. Тука е гомна до колена. Таму е друго. Фини луѓе. Отмен свет. Полесно се дише.

Кирил само гледа во Тајкојо. Во ѝогледој се гледа дека размислува, и се крши. Кнедла му сјои во грлојо, не може ни збор да изговјори.

Влеѓува Бобан.

Сише молчај.

БОБАН:

Ќе одиш?

КИРИЛ:

Не.

БОБАН:

Зошто не?

КИРИЛ:

Не можам да си заминам од станом. Тука ми е се што имам.

БОБАН:

... нема да се врати.

КИРИЛ:

Не биди патетичен! Не ја ни чекам.

ТАТКОТО:

Лажеш.

Мала ѱауза.

КИРИЛ:

Лажам.

БОБАН:

И?

КИРИЛ:

(не додржува. Му заѱрејерува ѱласоѱ.) Сакав да биде поинаку.

Оѱшѱ молк.

Кирил се обидува да се ѱрибере.

БОБАН:

Сакаш нешто да ти донесам?

КИРИЛ:

Цигари.

Мрак.

XVIII.

Франција. Париз.

Ноќ. Подземна железница.

На седишџајта седи еден човек со весник ѓред лицето.

Влеѓува Кирил, со куфер и ранец. Сирка лево десно на ѓероноџ.

Ги здољедува седишџајта. Седнува до човекоџ со весник ѓред лицето.

Кирил од ранецот џ вади маџа на Париз.

Човекоџ го симнува весникоџ. На џлаваџа носи каџа, а шал над носот.

Тоа е џ-дин Дџпон.

КИРИЛ:

Кога е последното метро до Ледру Ролин? Не е поминато, нели?

Г-ДИН ДИПОН:

Бастиља!?

КИРИЛ:

Да, Бастиља, кај новата опера.

Г-ДИН ДИПОН:

Бастиља!?

КИРИЛ:

Ледру Ролин.

Г-ДИН ДИПОН:

Ти, младичу, не си при здрава памет. Или си од Тунгузија....

КИРИЛ:

Не, не, јас сум од Македонија. Одам кај мои пријатели, таму имаат бакалница.

Г-ДИН ДИПОН:

Во ова време на Ледру Ролин е опасно да се стапне, а не па да се движиш! Тоа е во еден од најозлогласените квартави!!! Не смееш таму во ова време.

КИРИЛ:

Белким не е толку лошо.

Г-ДИН ДИПОН:

Што правеше до сега?

КИРИЛ:

Патував. Таков е летот. Пристигнав во 22 ч. (*мала ѝауза*) А вие што правите, во ова време?

Г-ДИН ДИПОН:

Чекам.

КИРИЛ:

Чекате метро, нормално, како и сите луѓе тука. Мислам нема баш многу луѓе, ама еве кога би имало, нели!?

Г-ДИН ДИПОН:

Не, чекам нешто друго.

КИРИЛ:

Аха... нешто друго...

Мала ѝауза.

КИРИЛ:

Мислите дека нема да дојде последното метро?

Кирил сѝанува.

Г-ДИН ДИПОН:

Седни, младичу.

Кирил седнува.

Г-ДИН ДИПОН:

Да, мислам дека нема да дојде последното метро, и ти мора да си најдеш друг превоз. Тука е опасно.

КИРИЛ:

Ете ти белја. А вие, на каде одите?

Г-ДИН ДИПОН:

Јас останувам тука.

КИРИЛ:

За вас не е опасно?

Г-ДИН ДИПОН:

Јас сум по работа.

Кирил го загледува, со пошпексиј “што ли си ти?”.

Г-ДИН ДИПОН:

Ноќно време во метрот се случуваат нешта за кои обичните смртници само можат да читаат во весниците, младичу.

КИРИЛ:

Вие сте новинар!

Г-ДИН ДИПОН:

Шпшпшт... Јас ги мразам новинарите! Заради нив и сум тука. Во оган! Никогаш не знаат да ја доловат приказната. Никогаш немаш чувство дека знаеш што се случило. Никогаш немаш чувство дека си бил таму, и се си видел со свои очи. Никогаш не можеш да најдеш вистински добра приказна во весник. Затоа мораш да се пикаш по вакви дувла, мечкини дупки... А замисли ако и вечерва не дојдат!?!

КИРИЛ:

А кој треба да дојде?

Г-ДИН ДИПОН:

Имам информација дека вечерва тука ќе се случи мала драма, немил настан. Акција. Живот или смрт. Борба. Ќе пршти од енергија. А јас тоа морам да го видам. Тоа ми треба, младичу... Вистински живот. Тоа е вистинското.

Кирил поворно го загледува.

Г-ДИН ДИПОН:

Сум бил во Мароко, Алжир, Индија, Монголија, Нова Гвинеја, Гренланд, сум спиел меѓу камили, со аборицини, со ескимии, сум живеел со клошари, со вештери, со индијанци.... Ноќе се прикрадувам низ најзабаталените

квартири, трчам кога врескаат жени, прислушнувам луѓе во метро, еднаш се криев и во контејнер пред јавна куќа... правам се, и пак не можам да најдам добра приказна, сосема нова приказна, вистинска приказна, приказна на која никој не би и одолеал. Ги снимив најдобрите филмови, ги најдов најневообичаените приказни, заработив многу пари, а сега пропаѓам... проклето пропаѓам, ме јаде времето, новите технологии, глобалните фондови... Порано бев прв, најдобар, а сега се искотија милијарди мали, млади продуцентчиња, наоѓаат приказни, купуваат приказни, побрзи се, поспретни... Мојата продуцентска куќа го изгуби рејтингот за 67,52 проценти... А јас немам кеџ во ракав!

КИРИЛ:

Господине, јас имам приказна, добра приказна, вистинска приказна, сосема нова приказна, приказна на која никој не би и одолеал.

Г-дин Дипон го гледа Кирил неколку миња и само молчи.

Г-ДИН ДИПОН:

Не е можно.

КИРИЛ:

Погледнете. Дојдов да ја продадам мојата приказна.

Од ранецот ѝ вади принтирана верзија на сценариото, уредно укоричена.

Г-дин Дипон ја зема в раце, гледа во насловот. Па гледа во Кирил.

Г-ДИН ДИПОН:

(на Кирил) Како на филм.

КИРИЛ:

Да, како на филм.

Г-ДИН ДИПОН:

Јас барам приказна, а ти продаваш приказна, во 00:45 во празно метро, у очи крвава акција, длабоко под Париз, и само што пристигна од...

КИРИЛ:

... од Македонија.

Г-ДИН ДИПОН:

Од Македонија.

КИРИЛ:

Како на филм. Јас сум Кирил. Кирил Кузмановски, од Македонија.

Г-ДИН ДИПОН:

Бенжамин Дипон.

КИРИЛ:

Драго ми е.

Г-ДИН ДИПОН:

Па... младичу... Да одиме на по една пијачка.

Сїанувааї̄. Трїнувааї̄ да излезаї̄.

Г-ДИН ДИПОН:

(на излеѓување) Мислам дека ова е почеток на едно прекрасно пријателство.

Мрак.

XIX.

Франција. Две недели ѓокасно.

Канцеларијата на г-дин Дипон.

Г-дин Дипон држи мала магична крѓа. Додека разговара ги брише сѓаклениите ѓредмеѓи.

Г-дин Дипон и Франсоа.

ФРАНСОА:

Не гледам причина! Што ќе ти е тој кога веќе ме доби мене? Би требало да ми веруваш. Шестотини илјади влезници за шест месеци, тоа е бомба. Тоа е мојот последен филм, а претходниот четирестотини илјади, и единаесет договори за дистрибуција, надвор. Не го заборавај тоа.

Г-ДИН ДИПОН:

Што предлагаш?

ФРАНСОА:

За мали пари ќе му ја откупиме приказната, јас ќе го доработам сценариото. Зошто да ја заплеткуваме работата? Тој е одвишок трошок.

Г-ДИН ДИПОН:

Тоа што јас и тој се сретнавме во така необични околности, за мене е знак. Тој ќе ми донесе среќа.

ФРАНСОА:

Твојата емотивност те уништува. Да не спомнувам дека си и суеверен. Очајна комбинација за продуцент.

Г-ДИН ДИПОН:

Сакам да ја преуредам канцеларијата. Ќе одговараат сини ѕидови?

ФРАНСОА:

Можеби зелени.

Мала ѓауза.

ФРАНСОА:

Знаеш дека сум тука затоа што сме блиски пријатели. Немој да ме сфатиш погрешно, ама мене овој филм не ми треба, тебе ти треба. Тука сум затоа што кога мене ми беше најтешко ти ми ги отвори ширум вратите. Ти ме лансира. Драго ти е што сум тука, нели!?

Г-ДИН ДИПОН:

Франсоа, тоа проклето добра приказна. Допадлива и смешна.

ФРАНСОА:

Зошто не ми веруваш? Само може да биде и подобра. Остави ме јас да зборувам.

Мрак

Влеѓува Кирил.

Со ѝреѓрайќа се ѝоздравува со г-дин Дијон.

КИРИЛ:

Како е Бен?

Г-ДИН ДИПОН:

Како е, младичу? Каде шеташе денес?

КИРИЛ:

По Сена...и во Лувр... Убава прошетка.

ФРАНСОА:

Здраво, Кирил, само што разговаравме малку за сценариото.

КИРИЛ:

И? Што има ново?

ФРАНСОА:

Седни, раскомоти се.

Кирил го вади ѝалиѝѝѝ. Седнува.

ФРАНСОА:

Просурфав малце за македонската кинематографија... и сфатив колку е всушност тешко да се направи филм таму, да се продаде сценарио, или пак

да се најде пат до вистински продуцент, или до некоја сериозна филмска компанија како што е “Cinéma International ‘Quatre Garçons’ ” ... а ти го најде. Секоја чест.

КИРИЛ:

Тоа беше филмска среќа.

Г-ДИН ДИПОН:

Да, филмска среќа.

ФРАНСОА:

Бен, веќе ми раскажа. Читав малку, а и малку знам од пред тоа, за Балканот... за Македонија, сосема малку... Мора тука да ми помогнеш, да го разберам вашиот проблем, вашето чувство... Треба да знам најмалку колку ти, за да направиме од ова добар филм. Стварно добар филм.

КИРИЛ:

Секако...

ФРАНСОА:

Ме интересира, како се чувствувате вие, Балканците, во Европа, еве во Франција... Инфериорно? Сигурно не ви е угодно... Како да не припаѓате?

КИРИЛ:

Не би рекол. Се осеќам нормално.

ФРАНСОА:

Нашите навики, нашиот правен систем, нашиот начин на живот за вас се како окови... како кафез... Вие ја сакате слободата, повеќе сакате да се однесувате како што ќе ви текне... да речеме?

КИРИЛ:

Апосолутно, не. Ние стремиме кон истото. Изолацијата, затворените граници за економија, за многу работи, направија кај нас да владее неред, корупција, криминал...

ФРАНСОА:

Кога ти истекува визата? Мислам кога треба да ја напуштиш Франција?

КИРИЛ:

Кон крајот на месецот...

ФРАНСОА:

Засбано. Фиииииуууу... и во твојата стварност... назад, а? Знаеш, покрај тоа што е уметност, филмот е бизнис, и се повеќе е бизнис... нели!? Целиот овој проект за мене по малку е и интересен... А може да биде и вистински интересен... Мислам дека треба да се преработи сценариото, да се продлабочи приказната, да се внесат некои типични елементи за Балканот. Веќе неколку ваши филмови добро поминаа на таа карта.

КИРИЛ:

Мојата приказна е универзална. Затоа е добра. Не гледам причина да се локализира на тој начин.

ФРАНСОА:

Хм... го погледнав сценариото, ти реков, добро е. Но и не е добро, знаеш... објасни ми нешто... кај вас владее сиромаштија, безработица, луѓе умираат од глад... луѓе, жени деца се продаваат за пари, за мали пари... така?

КИРИЛ:

Па... да...

ФРАНСОА:

Тоа е прилично нецивилизирано, нели? Пехот на сиромашните народи... за жал... нели?

КИРИЛ:

Тоа се луѓе на многу ниско интелектуално и социјално ниво. Тие не се критериум.

ФРАНСОА:

Аха... (мала пауза) Вашиот проблем е што сте во војна со секој од соседите, никој не ве сака, фактички, не ве подржува... Сите ви ги оспоруваат корените, вие како практично не постоите... Нели?

КИРИЛ:

Комплицирани се тие односи, не е баш така, а и ќе се сменат работите, полека...

ФРАНСОА:

Касните, драг мој, твојот народ, твојата држава каска зад остатокот на светот... Затоа и си ти во оваа канцеларија, нели? Инаку не би бил...

КИРИЛ:

Западот нуди повеќе опции...

ФРАНСОА:

Разбирам, сакаш да избегаш од тоа да речам... дивјаштво...

КИРИЛ:

Каде води разговор?

Г-ДИН ДИПОН:

Да, каде води разговор?

ФРАНСОА:

Оп, оп, поолека... Мали провокации, вистински начин за запознавање...
Немам ништо против тебе лично. Јас и би работел со тебе... Но, мора да се направат корекции во сценариото... Мора да се искористи таквата “тажна” ситуација во твојата земја, или на Балканот, како сакате... Тоа ќе биде интересно. Стави акцент на тоа... на пример семејството од твоето сценарио нека живее во 25 квадрата, седум-осум луѓе... десет... како пакистанци... Нека немаат за храна... нека си го продадат детето или бубрегот... нека се заколат за торта... тоа е некако интересно, егзотично за публиката...

КИРИЛ:

Не е така кај нас...

Г-ДИН ДИПОН:

Тоа е љубовна приказна, Франсоа!!!

ФРАНСОА:

Види Кирил, нас многу не интересира и финансискиот успех со овој проект. Ако не успее, тоа ќе биде крај за фирмава. Треба да мислиме и на тоа нели, Бен?

Бен ѝремолчува.

Кирил ја сфаќа ѝоениџаџа.

ФРАНСОА:

Кај вас се пие, пука, се кршат шишиња од глава, нели!?

КИРИЛ:

Не е баш така.

ФРАНСОА:

Што е тоа важно!? Не е важно “баш“ како е... вие ја имате таа можност... вие сте третиот свет, а таму не се живее како во Европа... А тоа добро се продава! Патриотизмот и бизнисот не одат рака под рака, драг мој. Не може луѓето да се носат европски, мора да има некои... некои... домородни, локални, да речеме, детали... тоа е егзотично... Нагази на крв... нека има крв, насилство... суров живот и животински секс... знаеш... вметни го и она со албанците... како вие ги мразите од дно на душа... би ги запалиле... тоа е интересно... таков гнев е егзотика... тоа е забавно, драг мој... Имаме сеуште работа на твоето сценарио... Доколку се согласиш...

КИРИЛ:

Разбирам...

Нејријатен молк.

Г-ДИН ДИПОН:

Кирил, нему можеме да му веруваме. Тој знае да направи филм. Сепак е тоа филм.

Кирил сеуште молчи.

ФРАНСОА:

Не мора веднаш да одговориш. Ова е индустрија, Кирил. Не смееш да бидеш емотивен, ниту суетен. Станува збор за пари. Многу едноставно. Ни треба добра продажба. И адекватна приказна.

Кирил молчи. Размислува.

ФРАНСОА:

Можам да ти помогнам околу сценариото. Ќе го развиеме, ќе биде бонбона.

Г-ДИН ДИПОН:

(на Кирил) Па не е толку страшно, ако Франсоа е ко-автор на сценариото, нели? Така полесно ќе поминеме пред финансиерите.

ФРАНСОА:

Тоа е точно.

Г-ДИН ДИПОН:

Неговото име е бренд. Тука е за да биде се добро.

КИРИЛ:

Морам да размислам, за се ова. Не можам да кажам сега ништо.

ФРАНСОА:

Секако, ние имаме уште еден состанок... Нели, Бен?

Г-ДИН ДИПОН:

Не гледам причина да ја пропуштиме шансава, обајцата го сакаме истото, младичу!

Се прегрнуваат.

Мрак.

XX.

Франција.

Сџаноӣ на Г-дон Дӣон.

Маса за че̄ворица. На маса̄а е џосџавена храна, и шише вино. На маса̄а седи Кирил.

Вле̄ува ѓ-дин Дӣон со ушџе едно шише вино.

Г-ДИН ДИПОН:

Ова инсистирам да го пробаш... Ова е мое производство...

Г-дин Дӣон сӣува.

Кирил ошџива.

КИРИЛ:

Ммм... Секоја чест.

Г-ДИН ДИПОН:

Кога ќе се пензионирам, мислам дека ќе се бавам само со винарство...

Имам стари лозја, фамлијарни, одлична земја...

Г-дин Дӣон џо̄леднува на часовничо̄и.

Г-ДИН ДИПОН:

Јас мислам дека треба да се послужиме.

КИРИЛ:

Да го почекаме уште малку!

Г-ДИН ДИПОН:

Не знаеме колку ќе задоцни. Јас сум мртов гладен.

КИРИЛ:

Сигурно ќе пристигне секој момент.

Г-ДИН ДИПОН:

Ах, опушти се, тој така прави секогаш. Ако не закасни не би имал шанса да се искаприцира со втора порција од истото, сервирана на идеална

температура. *(сѝава залак во усѝаѝа)* Свезди, што да се прави!?
Ммммммм... Прекрасно! Секој ден сум се подобар.

Наздравувааѝ.

Г-ДИН ДИПОН:

Во наше здравје.

КИРИЛ:

Кај нас викаат за арно за убаво!

Г-дин Диѝон го ѝовѝорува исѝоѝо на македонски, неколку ѝаѝи.

КИРИЛ:

Добро ти оди, Бен.

Влеѝува Франсоа.

ФРАНСОА:

Ах, луѓи новинари. Ме измалтретираа, начисто. Јас се извинувам.

Г-ДИН ДИПОН:

Ние само што почнавме. Се плашам дека твоите “Filets de canard rotis” се оладија.

ФРАНСОА:

Ах, Бен, сосема забравив дека готвиш... денеска сум само на свежа салата. За мене само салата... Тоа е одлично за телото. Лесна храна. Ќе ми простиш Бен.

Седнува.

ФРАНСОА:

Јас ручам во најелитните ресторани, во Париз. Едноставно, места каде не секој може да си дозволи. Така, секогаш, ручам во прекрасно друштво. *(на*

Кирил) Но Бен, е најдобриот кулинар што сум го сретнал. Прости Бен, мора да припазам на себе.

Г-ДИН ДИПОН:

Што те задржа?

ФРАНСОА:

Ах... глупави новинари. Цели денови, и ноќи ги подготвуваат прашањата, и повторно тоа се најглупавите прашања на универзумот. Во последниве два месеца дадов повеќе од дваесет интервјуа. Тоа е добар филм!

Г-ДИН ДИПОН:

Знаев дека го имам правиот човек. И нашиот ќе биде добар филм!

ФРАНСОА:

Бен, ти си човек со проклето добар нос. Но, еве сега тоа ти се исплати. Јас сум пак со тебе, на филм. Знаеш ли колку понуди одбив!? Сигурно преку дваесет. Можев да бидам на кој сакам проект во земјава. Не, не е воопшто метафорично, јас повеќе немам приватен живот.

Г-ДИН ДИПОН:

Ти си одличен играч. Знаеш добро да се продадеш.

ФРАНСОА:

Јас одамна не правам компромиси, бар ти знаеш. Човек мора да е свесен за својата позиција. Сега јас ги поставувам правилата на играта. Сега се игра по мое.

Г-ДИН ДИПОН:

Да, а јас баш уживам во тоа.

ФРАНСОА:

Тоа е проклето егоистично, и суетно, ама за возврат ме имаат мене. Што сакаат повеќе!? Ха, ха, ха... Се е до тоа како ќе се продадеш, Кирил!

Г-ДИН ДИПОН:

(На Кирил) И пред да го сретнам, и откако го сретнав, и откако ме напушти до душа, сум работел со мал милион режисери. Но тој, е најпрофесионалниот, најаналитичниот, најпрецизниот, највештиот, ама и најразгалениот од сите. Јас сум го разгалил, мора да е моја грешка.

ФРАНСОА:

Никого ти не си разгалил. Освен Жанет. Сега си некако мек, непосреден, прељубезен, прилично поднаведнат... Работите се менуваат. (*ја ѝолни усїаїа со храна. Ужива.*) Ммммм... Тркалото се врти, нели!?

Молк.

Г-ДИН ДИПОН:

Секој момент ќе стигне, Жанет.

КИРИЛ:

Конечно да ја запознаам.

Г-ДИН ДИПОН:

(на Кирил) Многу убави работи и кажував за тебе. Мислам дека ќе се врати порано од пусто љубопитство.

ФРАНСОА:

Како оди сценариото?

КИРИЛ:

Ќе видиме на крај... рано е да се зборува...

ФРАНСОА:

Ах... скромност... од кога тоа не сум го видел...

Влеѓува Жанеї.

Со бакнеж се ѝоздравува со шайко и.

Г-ДИН ДИПОН:

Мила, запознај се...

ЖАНЕТ:

Татко ми толку многу зборува за тебе. Морав да се уверам лично.

Г-ДИН ДИПОН:

Ете... Што реков!?

ФРАНСОА:

Има и што да се види!

КИРИЛ:

Кирил.

ЖАНЕТ:

Жанет.

*Неколку миџа молк. Во воздухот ипростирујува обосирана ипривлечност.
Г-дин Диџон и Кирил сиџануваат да и го иџирџнат сиџолчеџо.
Франсоа не мрда.*

ЖАНЕТ:

(на Франсоа) Одамна не сме се виделе, Франсоа.

ФРАНСОА:

Толку сум многу работам, сега им кажував.... Кога не работам, патувам...
Ама ете не ме навел патот во Лос Анџелес. Како е таму?

ЖАНЕТ:

Супер.

Г-ДИН ДИПОН:

Да ти сервирам?

ЖАНЕТ:

Јас сакам само малку вино... Како е храната?

КИРИЛ:

Совршена.

ЖАНЕТ:

(на Кирил) До рецептот е. Има капка џубов внатре.

Г-дин Диџон и сиџува.

ФРАНСОА:

Бен се жали дека ретко доаѓаш.

ЖАНЕТ:

Таму времето лета страшно брзо. А толку многу ми недостасуваат, сите!
(на Кирил) Мислам дека ти најдобро го знаеш тоа чувство. И ти си далеку,
далеку од дома.

КИРИЛ:

Не можев да замислам дека така знае да боли далечината.

ФРАНСОА:

Доста со таа балканска патетика. Тие, Жанет, се познати по својата вродена емотивност.

ЖАНЕТ:

...што е прекрасна...

КИРИЛ:

(на Жанет) Да не беше сценариото, одамна ќе бев дома...

Г-ДИН ДИПОН:

Секому некој му недостасува...

Жанет се пресега да го бакне џајка си.

ФРАНСОА:

Еј... Кирил, јас ти најдов уште една приказна... За сценариото...

Кирил го гледа бело и ледено.

ФРАНСОА:

Знаеш за она место што ме замоли да ти помогнам...

Од внатрешниот џеб, вади превиткан лисц.

ФРАНСОА:

(на Кирил) Куќата части... Ќе ти се бендиса...

Кирил врие заради шенденциозније ојаски на Франсоа.

Само пријатниот поглед на Жанет, насочен во него, го радува.

Г-дин Дион го зема лисцот да го погледне.

Г-дин Дион пројрчува со погледот преку лисцот.

Г-ДИН ДИПОН:

Мора да е прекрасна приказна. Ти знаеш со приказните.

ФРАНСОА:

(на Дийон) Знаеш, одлична е за она проблематично место. Тој толку се измачи, и не направи ништо. Но, ништо страшно. Не сум за цабе така скап... *(се смее)*... нели, Бен!?

Кирил и Жанет̄ како да се исклучени од дискусијата.

КИРИЛ:

Имаш прекрасен татко... плус одлично готви... сигурно си имала добра причина да заминеш...

Жанет̄ само се насмевнува. Последно̄то не сака да го коментира.

ЖАNET:

Јас не знам да готвам, ама знам каде се најубавите колачиња во градов.

Насмевка.

Наздравуваат̄.

ЖАNET:

Во наше здравје!

КИРИЛ:

За арно за убаво!

Ошт̄иваат̄.

Г-ДИН ДИПОН:

Пропуштивме нешто!?

Мрак.

XXI.

Сѣаной на Кирил.

Муѣра. Посѣела.

Мирис на доѣорена свеќа.

*Во ѣолумракоѣ едѣај се расѣознаѣаѣ конѣуриѣе од ѣелайѣа на Кирил
и Жанейѣ.*

Звук на бакнежи, и м'мкање.

ЖАНЕТ:

Убаво ти е?

КИРИЛ:

Стално ме прашуѣаш и стално ти кажуѣам: “Даа..!”

ЖАНЕТ:

Епа кажи ми друго...

КИРИЛ:

(со блаѣа ѣешикоѣија во ѣласоѣи. Оѣа не е фраза.) Од многу, многу оѣамна
не ми било толку убаво.

ЖАНЕТ:

Лажеш.

КИРИЛ:

Зошто?

ЖАНЕТ:

Тажни ти се очите.

КИРИЛ:

Не.

Ја бакнуѣа.

ЖАНЕТ:

Да.

КИРИЛ:

Види пак.

ЖАНЕТ:

Да.

КИРИЛ:

Не зборувај. Бакнувај ме.

Го бакнува. Звучно.

КИРИЛ:

Уште... Уште....

ЖАНЕТ:

Да имаш за кога ќе заминам!?

КИРИЛ:

(најтшвко) Да.

ЖАНЕТ:

Ќе ти испраќам... милиони прекуокеански бакнежи...

КИРИЛ:

Не е исто.

ЖАНЕТ:

Ќе ти оставам куфер со бакнежи...

КИРИЛ:

Не е исто.

Нејријатен молк.

КИРИЛ:

Ќе ми недостасува секој твој милиметар, секој ден, цело време...

Таа молчи.

КИРИЛ:

Веќе ми недостасува.

ЖАНЕТ:

Ќе се слушаме... Ќе бидеме во контакт.

КИРИЛ:

Не оди. Никогаш. Никаде.

Нейријатен молк.

ЖАНЕТ:

Не си толку многу озбилен, нели!?

КИРИЛ:

Нај... најозбилен сум...

Нейријатен молк.

ЖАНЕТ:

Знаеш дека тоа не е можно, нели!?

КИРИЛ:

Зошто би знаел такво нешто?

ЖАНЕТ:

Затоа што морам да одам. Не може да биде поинаку.

КИРИЛ:

Кога ќе дојдеш пак?

ЖАНЕТ:

Не знам. Не би требало да ме чекаш...

КИРИЛ:

Не сакаш?

Нейријатен молк.

Жанет длабоко воздивнува.

КИРИЛ:

Не сакаш. Како е можно!?

ЖАНЕТ:

Мислев дека разбра дека е ова... родео....

КИРИЛ:

Не разбирам...

ЖАНЕТ:

Паѓаш за десет, петнаесет или дваесет секунди...

КИРИЛ:

Секако паѓаш.

ЖАНЕТ:

Имам таму свој живот... Тоа не е лесно да се промени... така лесно...

Мала ѓауза.

КИРИЛ:

Имаш таму некого?

Жанеѓ не одговара.

Звук на зајалка. Кирил ѓали циѓара.

КИРИЛ:

(сам го дава одговороѓ на соѓсѓвеноѓо ѓрашање) Меѓудругото...

ЖАНЕТ:

Не ме чекај.

Молк.

Кирил длабоко вовлекува од циѓароѓа.

ЖАНЕТ:

Мора да се допакувам.

КИРИЛ:

Слободно.

Жанеѓ сѓанува.

Мрак.

XXII.

Канцеларијата на г-дин Дипон.

Кирил, Франсоа и г-дин Дипон.

Франсоа во рацете држи принтана верзија на сценариото.

ФРАНСОА:

Не е добро. Воопшто не е добро.

Г-ДИН ДИПОН:

Мене ми изгледа сосема добро.

ФРАНСОА:

Бен, те молам.

Најнај молк.

ФРАНСОА:

Не е добро. Стопати разговараме. Јас ова не го работам додека не видам дека е добро, разбираш!?

КИРИЛ:

Разбирам.

ФРАНСОА:

Ако не можеш да го направиш... Тоа е тоа... Откажи се...

Г-ДИН ДИПОН:

Ќе го поправи.

ФРАНСОА:

Не вреди пет пари.

КИРИЛ:

Јас не мислам така.

Г-ДИН ДИПОН:

Што не е добро?

ФРАНСОА:

Ништо не е добро. Повеќе од еден месец не сме мрднати од мртва точка.

Кирил молчи, ама врие.

ФРАНСОА:

Тебе не ти е јасно колку ти се посреќи, ама не знаеш да го искористиш тоа! Со ова (*мафија со сценариошо*) покажуваш дека не ти е јасно со кого имаш работа. Не ти е јасно, нели!? Што да правам јас со ова!? Или не работиш или не те бива... Не дека сакам да навлегувам во туѓи приватности... ама сите ние не можеме да страдаме дека зелената карта тебе те напушти и замина за Америка...

Кирил му мава ишаков бокс, да овој едвај се додржува на нозе.

Франсоа се ирибира.

Му се ириближува на г-дин Дијон. Му го ишинува сценариошо в раце.

ФРАНСОА:

Што се однесува до мене, уште сега можеш да ставиш клуч на фирмава!
Толку од мене.

Излегува.

Звук на ипресок на вриша.

Г-дин Дијон само го погледнува Кирил.

Кирил си го покрива лицето со дланкиите.

Мрак.

XXIII.

Сїанойї на Кирил.

Г-дин Диїон, со мал куфер во ракаїа.

Г-ДИН ДИПОН:

Бев на минување.

КИРИЛ:

Седни малку.

Г-ДИН ДИПОН:

Возот ми трга за 40 минути. Дојдов да се збогуваме.

КИРИЛ:

Каде си тргнал?

Г-ДИН ДИПОН:

Се селам. На мојот винарски имот. Дојде ред да ми се исполни сонот. Лозјата и бочвите чекаат на мене.

КИРИЛ:

Немој така, ќе најдеме решение.

Г-ДИН ДИПОН:

Не, не... И така сум веќе стар и уморен. Ред е и јас да се одморам. Го заслужив тоа.

КИРИЛ:

Требаше да ти донесам среќа...

Г-ДИН ДИПОН:

Филмска среќа... *(се смешка)* Тоа беше шегга. Повеќе не беше прашање на среќа или несреќа. Ова беше неизбежно.

КИРИЛ:

Ќе најдеме друг режисер, ќе почнеме се од почеток...

Г-ДИН ДИПОН:

Не, Кирил... се си има свој век... И јас и мојата компанија... Тоа човек мора многу рано да го сфати... да биде спремен на тоа... Тоа да не го собори. Мене ме собори. Јас само го продолжував крајот, ден за ден... Го хранев со моите соништа, или илузии, како сакаш... Ме спаси од бавното и

долго умирање. Тоа е како однапред отцртана патека... што вака или така треба да се изоди... некоја е пократка, некоја подолга... Зависи од човекот, од приказната... ете ја пак приказната... Некој минува на големи врати, по црвени теписи, некој на мали врати, тесни премини, без труби и фанфари... Секој треба да го најде својот пат, својот начин и само да чекори... Никогаш да не застане. Немој да застанеш, немој да те собори... само продолжи... Јас продолжувам. Со нетрпение ја очекувам следната берба... *(мала ѝауза)* Ти си среќно момче. И многу сум среќен што те запознав.

КИРИЛ:

Среќата е многу превртлива работа.

Г-дин Дијон ѝрѓнува да излезе.

Г-ДИН ДИПОН:

Само за едно ти се лутам....

Кирил ја наведнува ѓлаваѝа.

Г-ДИН ДИПОН:

Цел живот посакував јас да му го мавнам тој бокс. Немој да се каеш за ништо. Си го заслужи.

Кирил и ѓ-дин Дијон силно се ѝреѓрнувааѝ.

Г-ДИН ДИПОН:

Остани колку сакаш во станов. Остани додека не се снајдеш.

КИРИЛ:

Јави ми се.

Г-ДИН ДИПОН:

(на излеѓување) Ок.

Г-дин Дијон излеѓува.

Кирил седнува, всушнос̄ се с̄ируй̄олува на една с̄иолица.

Ос̄ианува шака неколку мӣа.

Мрак.

XXIV.

Македонија.

Ефџино уреден сџан.

Звук на оџклучување на враџа.

Влеџува Кирил со два куфера.

Доџука сџенаџа е идеално исџа со Сџена II.

Посџојува неколку миџа.

Како да исчекува Калина да се џојави.

Не се џојавува.

Кирил седнува на џроседоџ.

Мрак.

Крај.